

by na nemanželského otce podal žalobu o zvýšení výživného, nebylo tomuto doručeno a že neobsahuje žádného odůvodnění. Přes to však nelze sdíletí názor odvolacího soudu, že jest celé sporné řízení zmatečným podle Šu 477 čis. 6 c. ř. s. Odvolací soud odůvodňuje svůj názor tím, že tu jde o nároky, které měly býti uplatňovány v řízení nesporném, takže jest vyloučeno, uplatňovati je pořadem práva, a poukazuje na plenární rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. října 1920 pres. 1019/20, podle něhož lze se, bylo-li uznáno otcovství k nemanželskému dítěti, domáhati placení nebo zvýšení výživného s p o r e m jen tehdy, poukázal-li poručenský soud poručníka k žalobě formálním usnesením, jež, doručeno byvši nemanželskému otci, nabylo právní moci a jímž jest pak procesní soud vázán. Tato zásada platí ovšem potud, pokud pro jednání o výživném předepsáno jest nesporné řízení před t u z e m s k ý m soudem, nelze ji však rozšiřovati i na případy, kde nesporné řízení provéstí má soud c i z o z e m s k ý. Poukázal-li cizozemský poručenský soud poručníka, by podal na nemanželského otce v tuzemsku bydlícího žalobu o placení nebo zvýšení výživného, nepřísluší procesnímu soudu Čs. státu, by zkoumal zákonitost dotyčného usnesení cizozemského poručenského soudu, vydaného podle tamních zákonných předpisu. V tomto případě jest poručenským soudem okresní soud v Neubau ve Vídni, tedy soud cizozemský, a tomuto soudu by náleželo provedení nesporného řízení podle předpisů v Rakousku platných. Uznal-li cizozemský poručenský soud, že mu nelze, čeho třeba, zaříditi v cestě nesporné, a poukázal-li proto poručníka nemanželského dítěte na pořad práva, nemůže procesní soud Čs. státu odmítnouti žalobu z důvodu, že onen nárok měl býti uplatňován v mimosporném řízení před cizozemským soudem. Právem zahájil tedy soud prvé stolice na základě onoho poukazu cizozemského poručenského soudu proti žalovanému, jenž jest ostatně rakouským příslušníkem, sporné řízení; naproti tomu neposoudil odvolací soud věc správně, zrušiv toto řízení jako zmatečné dle Šu 477 čis. 6 c. ř. s. a odmítnuv žalobu.

Čís. 2339.

V pozůstalostním řízení nejsou pozůstalostní věřitelé oprávněni, odporovati rozhodnutím pozůstalostního soudu o tom, které předměty mají se do pozůstalostního jmění pojati nebo z něho vyloučiti.

(Rozh. ze dne 6. března 1923, R I 192 23.)

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs pozůstalostních věřitelů do usnesení rekursního soudu, potvrdivšího usnesení pozůstalostního soudu, jímž byly některé věci z pozůstalosti vyloučeny.

D ů v o d y:

Stěžovatelé vystupují v tomto pozůstalostním řízení jako věřitelé pozůstalosti. Ale pozůstalostním věřitelům neposkytuje zákon v pozůstalostním řízení vlivu na soudní rozhodování o tom, které předměty

jsou nebo nejsou pozůstalostním jměním. Předpisy §§ 811, 812, 820 a 821 obč. zák. jednají o zajištění a uspokojení věřitelu zůstavitelových; v těchto zákonných předpisech jest řeč o jmění pozůstalostním, ale není v nich vysloveno, že by věřitelé byli oprávněni v pozůstalostním řízení žádati, aby ty neb ony předměty pojaty byly do jmění pozůstalostního, neb aby nebyly z tohoto jmění vylučovány. Rovněž v cís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. nikde jim není toto právo vyhrazeno; dle §u 1 tohoto cís. patentu však dlužno v řízení mimosporném postupovati z moci úřední nebo na žádost stran jen potud, pokud zákony to nařizují. Pozůstalostní věřitelé tudíž nejsou účastníky, kteří by mohli dle §§ 9 a 14 uvedeného cís. patentu rekusem (dovolacím rekusem) odporovati soudním rozhodnutím o tom, které předměty mají býti do pozůstalostního jmění pojaty nebo z něho vyloučeny.

Čís. 2340.

Obnova drobných zemědělských pachtů (zákon ze dne 13. července 1922, čís. 213 sb. z. a n.).

Pro ochranu nových pachtýřů stačí, byla-li s nimi uzavřena smlouva v době od 1. ledna do 17. srpna 1922, třeba v den vyhlášení zákona ještě na pozemku nehospodařili, jen když chtěli a mohli na něm hospodařiti.

(Rozh. ze dne 6. března 1923, R I 194/23.)

Proti žádosti dosavadních pachtýřů za obnovu pachtu, končícího roku 1922, namítli propachtovatelé, že pozemky, o něž jde, propachtovávali 23. dubna 1922 novým pachtýřům, jež se dosud hospodaření na nich neujali. Soud první stolice vyhověl námitkám a zamítl žádost za obnovu. Rekursní soud námitky zamítl. Důvody: Dle čl. VI. zákona ze dne 13. července 1922, čís. 213 sb. z. a n. nedotýká se zákon o obnově drobných zemědělských pachtů oněch pachtovních smluv, které byly od 1. ledna 1922 do vydání tohoto zákona uzavřeny dobrovolnou úmluvou na dobu nejméně 6 let, jestliže nový pachtýř na pachtovaném pozemku sám nebo se svou rodinou hospodaří a nadále hospodařiti chce a může a nemá svých a spachtovaných pozemků více než 8 ha. Konaným šetřením bylo sice zjištěno, že propachtovatelé uzavřeli dne 23. dubna 1922 v příčině pozemku, o něž tu jde, pachtovní smlouvu s manžely Františkem a Josefou V-ovými, kteří nemají svých a spachtovaných pozemků více než 8 ha, avšak další zákonem stanovená podmínka, která by vylučovala obnovu pachtu, totiž ujetí se hospodaření na spachtovaných pozemcích novými pachtýři, splněna nebyla. Jest zjištěno, že František V. v měsíci srpnu 1922 zoral a uválel asi 2 míry spachtovaných pozemku, že však v dalším obdělávání mu Anna V-ová (dosavadní pachtýřka) zabránila, pohrozivši mu žalobou pro případ, že by v práci neustal, a že do té doby noví pachtýři na poli tom ničeho více nepodnikli. Z uvedeného plyne, že noví pachtýři toliko svémocně, bez vědomí a souhlasu stěžovatelů hospodaření na spachtovaných pozemcích ujmouti se chtěli, a to ještě před započatím doby